

A mode de reflexió: la formació del professorat d'activitat física en el context educatiu.

Quan apareixen, en aquests deu darrers anys, seriosos intents d'eclipsar cent anys d'història reconeguts i consolidats, crida l'atenció el fet que ningú, absolutament ningú, defineix el problema de la formació del professorat d'educació física. Els plantejaments de diversificació curricular en la formació del professor d'educació física provoquen seriosos problemes d'identitat. D'altra banda, més que centrar els temes formatius, es produeixen notables confusions i aquesta diversificació d'assignatures despersiona la formació dels educadors físics. Sembla que som més "de tot" que pròpiament educadors.

La història, més o menys recent, des de la creació oficial de l'Escola Central de Gimnàstica —l'orla de la qual reproduïm— ens trasllada a un temps en què ja s'entenia, si bé amb restriccions, la labor del professor de gimnàstica. En l'actualitat hi ha una demanda social més exigent i els educadors físics senten que el seu estatus està més reconegut que mai. Això obliga que la formació del futur educador físic sigui més rigorosa, si és possible. La formació pràctica de l'educador s'ha de fonamentar predominantment en la teoria. La pràctica *per se* només té sentit quan es vivència i no quan s'entén com a competència (realitzar amb rendiment òptim una tècnica motriu o esportiva). El debat sobre la conveniència del domini pràctic de les

gugut que mai. Això obliga que la formació del futur educador físic sigui més rigorosa, si és possible. La formació pràctica de l'educador s'ha de fonamentar predominantment en la teoria. La pràctica *per se* només té sentit quan es vivència i no quan s'entén com a competència (realitzar amb rendiment òptim una tècnica motriu o esportiva). El debat sobre la conveniència del domini pràctic de les

diferents tècniques motrius i de les modalitats esportives del futur professor ens podria dur a una discussió *ad calendas graecas*.

El domini de la pràctica és el que ha de tenir l'esportista, l'atleta i tot aquell que realitza la pràctica motriu per rendiment. El futur docent ha de realitzar la pràctica com a vivència, competencial sí, però veient-la exclusivament com la intervenció necessària que s'ha de realitzar perquè els alumnes o els esportistes aprenguin o rendeixin. És a dir, no entenem la competència en la pràctica del futur professor i sí la vivència i l'habilitat per transmetre-la.

En la formació del professorat d'educació física, centrant-nos en la pràctica, ressalta una doble dimensió: la pràctica com a execució de les tasques motrius i la pràctica que el futur professor necessita en iniciar-se com a docent o entrenador. Aquesta segona pràctica ha d'anar acompanyada d'una altra sèrie d'aspectes com ara recursos, estratègies, mètodes, materials, etc. Una vegada interpretada la pràctica com a vivència en el currículum bàsic, es pot arribar a entendre la pràctica com a domini en el currículum postgrau.

És evident que no pretenem abordar la formació del professorat des d'aquestes línies. Això, normalment, passa pels diferents estaments implicats en l'elaboració dels plans de formació del futur llicenciat en Activitat Física i Esport, però no està de més suggerir que cal afrontar amb rigor la formació de professors qualificats si volem consolidar el nostre estatus. Per a això hem de fonamentar una teoria més elaborada, una teoria més propera a la pràctica, una pràctica més vivencial que de domini i saber transmetre aquesta vivència amb eficàcia.

Si el que pretenem és únicament la pràctica com a rendiment motriu, obtindrem bons esportistes i atletes però no pas bons professors.